

Fastsættelse. Hvad nu § 4 angaaer, da er der i det andet Thing vedtaget en Nedsættelse af, hvad der af Regjeringen var foreslaaet for de 4 høieste Classer, og det en ganske bethdelig Nedsættelse, og jeg troer, at den Nedsættelse er af den Art, at den ikke bør finde Sted. Jeg troer, at Regjeringen har forelagt et Lønningsforslag, som man burde gaae ind paa, fordi det syntes at være beregnet med billig og ligeligt Hensyn, baade til hvad der kræves til denne vigtige Green af Statstjenestens forsvarlige Udførelse og til en god Deconomie for Staten og dem, der skulle tilveiebringe Midlerne til Statens Udgifter. Saaledes som man nu i det andet Thing har nedsat Lønningerne for Justitsbetjentene, for Magistratsembedsmændene og Dommerne i første Instants, der paa de fleste Steder tillige ere Øvrigheds- og Politieembedsmænd, troer jeg, at der er stor Fare for, at Loven vil medføre Skade og meget bethdelig Skade for Statstjenesten, og jeg troer, at der derfor er al Grund for Landsthinget til i det Væsentlige at vende tilbage til, hvad der af Regjeringen var foreslaaet. Der er saaledes i Lovforslaget, som det foreligger fra det andet Thing, fastsat som Maximum af Løn for et af de Embeder, her handles om, 2500 Rd., og der stiges ned gennem forskjellige Trin til 1200 Rd. Der er rigtig nok til dette Maximum føiet Alderstillaag, men jeg skal bemærke, at disse Alderstillaag tabe en stor Deel af deres Betydning ved de høiere Gager, fordi man er kommen ind paa at slaae hele Rækker af Embeder sammen i smaa Classer og saa bestemme Alderstillaagene særskilt efter Ancienniteten i hver Klasse. Derved vil Alderstillaaget for de høieste Classer indtræde saa seent, at det næsten taber sin Betydning. Det vil være meget sjældent, at en Embedsmand naaer de bedst lønnede Statsbetjeneringer før i en meget fremrykket Alder, og om han ogsaa opnaaer fem eller ti Aar efter at faae et Alderstillaag, vil den Tid, i hvilken han nyder det, være overordentlig ringe. Jeg har nu oftere seet fremhævet som den væsentlige Betænkelse ved denne Sag, at man stod Fare for at tabe den Redelighed, Integritet og Ubestikkelighed, som Gud see Lov i lang Tid og navnlig i den Tid, der ligger os nærmest, kan siges at have karakteriseret vore Domstole. Det er

ogsaa et overmaade væsentligt Hensyn — man skal give disse Embedsmænd en anstændig og passende Løn for ikke at udsætte deres Redelighed for Fristelser; men det er ikke det eneste Hensyn, ligesaa lidt som deres Dommervirksomhed er deres eneste eller væsentligste Virksomhed, og selv om den var det, var det dog ikke det eneste Hensyn. Jeg antager, at der vil være andre Midler, der ligge i Charakteren og Dannelsen, til at bekæmpe Fristelsen til Uredelighed. Men det er ikke nok for Staten at have redelige Embedsmænd; Staten kræver tillige at have dygtige og for deres Kald virksomme og driftige Embedsmænd, og det baade paa Dommersædet og i de administrative Stillinger, og de Embedsmænd, hvorom her er Tale, have begge Arter af Forretninger; men jeg troer, at naar man gjør en saa stærk Reduction, som her er foreslaaet, i hvad der bestemmes som Løn for de forskjellige Embeder og dermed som Udsigt for alle dem, der hellige sig til denne Green af Statstjenesten, saa udsætter man sig ganske vist for at tabe den Dygtighed, den Virksomhed og Kraft, som skal være tilstede hos denne vigtige Deel af Embedsstanden. Der kræves saadanne Vilkaar for en saa vigtig og omfattende Deel af Statstjenesten, at man kan vente, at begavede unge Mænd, der have intellectuel Dygtighed, der have Mod til at kæmpe med vanskelige Forhold i Livet, hvor de kunne udvikle Charakterens selvstændighed og Fasthed til at staae som Dommere og Øvrighed, kunne føle sig opfordrede til at anvende den Flib og det Arbejde, som allerede Forberedelsen kræver for at indtræde i disse Stillinger. Men det er ikke blot Forberedelsen, der er Tale om, der er Tale om saadanne Livsvilkaar, ved hvilke en Mand kan finde sig tilfreds med sin Stilling, naar han sammenligner den med det Arbejde, han udfører, og den Dygtighed, han udvikler under sin Gjerning, og at han føler sig forpligtet til at udvikle og vedligeholde den. Der er Tale om en saadan Livshjælpelse, med hvilken i en given Stilling Sindet kan føle sig tilfreds, og der kan blive Lyst og Njærighed til Gjerningen. Jeg har hørt udtale i dette Thing af en Minister, at ogsaa Embedsmanden bestemte Maalet for sine Fornødenheder, og at man, naar man tog Hensyn til hvad en arbej-